

Vertaling uit het Russische
“Heren van de lucht” bij Waterloo

De Slag bij Waterloo – 18 juni 1815 – was werkelijk een gebeurtenis van enorme omvang, die de verdere loop van de Europese geschiedenis van de XIX eeuw sterk heeft beïnvloed.

Hierover heeft de schrijfster van dit artikel Jana Horungaja .een vrij uitgebreid verslag gemaakt voordat ze met de wedstrijd op Waterloo verder ging.

In de ochtend van 13 september '09 was er regen voorspeld die de deelnemers van de internationale veldwedstrijd voor Britse en Continentale Staande Honden waarschijnlijk op een nat pak zou komen te staan. Ze hadden zich in de bieteenvelden verzameld. Organisator was de Belgische Pointer Club, opgericht in 1899. Een rasvereniging die nog steeds heel zorgvuldig de tradities van de jacht met de Britse Staande Honden bewaart. Jean Delwart was secretaris vanaf 1925 tot 1973 en president van 1973 tot 1983. Dat God aan elke club een president mocht geven die zo voor de tradities staat.

In de wedstrijd hadden 32 Staande Honden ingeschreven. Ze waren in twee groepen verdeeld: Britse en Continentale Staande Honden. Dit was weer opgesplitst in 3 wedstrijden: CACT (nationale veldwedstrijd) voor alleen Pointers en 2 CACIT wedstrijden (internationale veldwedstrijd) 1 voor Britse Honden en 1 voor de Continentale Staande Honden.

In tegenstelling tot de slag bij Waterloo waren in deze strijd vertegenwoordigers van drie landen verwikkeld: Frankrijk, Nederland en België. Deelnemers uit de andere landen van de Slag bij Waterloo de Engelsen en Duitsers etc. waren deze keer afwezig.

De slag der giganten (Wellington en Napoleon) duurde van 11.35 's ochtends tot 20.00. De wedstrijd voor de Staande Honden duurde van 10.00 tot 18.00 met een lunch pauze.

De slag bij Waterloo zette een punt achter oorlogen van Napoleon, de internationale wedstrijden leven voort als een hele oude en mooie 'gentelmens' traditie. Een van de intelligentste jacht methodes, jacht met een 'aanwijzende hond' met vooral een pointer – "eerste tussen gelijke". Misschien, de enige jacht die in de originele staat is gebleven en die niet verloren is gegaan ondanks steeds groeiende pressing van de Groenen, fokkers van show-honden en de verjagers van oude tradities. Zo als het niet lang geleden gebeurde met 'parfors jacht' in Engeland en helaas al lang geleden met 'komplekte jacht' in Rusland of een spannende jacht met een valk die niet meer te reconstrueren is.

Tijdens de loting in een gezellige café 'Waterloo' was de startvolgorde van honden bepaald. Bij de wedstrijd voor alleen de Pointers was Peter J. Eering uit Nederland keurmeester, een ervaren expert bij veldwedstrijden, Ex-president van de Nederlandse Pointer Club, eigenaar van kennel "Karistua" en schrijver van meerdere boeken. Voor mij, een 'groentje' op dit gebied was alles interessant maar ook veel onbegrijpelijk. Wedstrijd voor Britse Staande Honden leek me meer op een sport dan op een jacht. Een snelle en opwindende zoek Jacht op een vogel: hond moet zorgen dat een vogel eerst gedrukt blijft zitten totdat de jager bij zijn hond is. Dan pas gaat de vogel vliegen en moet de hond op zijn plek blijven staan. Opstijgen van een vogel wordt gevolgd door een schot (losse flodder) of een schot uit een geladen geweer met de doel om een vogel te krijgen. Dit bij de wedstrijden met apport. Voor elk hond een apart veld van paar vierkante kilometers. In het veld een keurmeester en de eigenaar. En ik als een uitzondering, omdat ik een correspondent uit Moskou ben. Maar normaal in het veld worden toeschouwers niet toegelaten.

Eerste indruk van pointer zoek: "Wat een snelheid". Een bovennatuurlijke en opwindende race. Een bliksemsnelle reactie op de geur dat met de wind wordt verspreid. Een fantastisch reukvermogen die was omgeschreven door William Arkwright in zijn boek 'Pointer and his Predecessors'. Eerste Engelse druk van 1902 is nu een enorm kostbare rareiteit, was meteen vertaald naar Frans en daarna meteen naar Russisch in 1904. Schrijver noemt een pointer "de heer van de lucht" fantastisch Dit boek is ook op internet in het Russisch te vinden. Ik adviseer iedere liefhebber dit boek te vinden en te lezen. Hond wordt op meerdere punten beoordeeld: reukvermogen (afstand, juistheid, hoogte), snelheid en manier van zoeken, loop stijl, stand stijl,

(verder iets over manier van aantrekken) . Met andere worden alles hetzelfde als in Rusland, volgens onze jacht regels. Met maar een verschil: West-Europese sporters vinden dat kwalificatie van hun experts in het veld zo hoog zijn dat ze de zogenoemde ‘vrije interpretatie van werk van hond’ belangrijker vinden dan onze verplichte 13 regels . En inderdaad, bij de voorwaarde van een hoog professionalisme van experts bespaart het veel tijd en stoort het niet het ritme van de wedstrijd. In het algemeen maakt het de wedstrijd nog spectaculairder voor de verbaasde toeschouwers die de wedstrijd soms via verrekijkers moeten volgen.

Een groep van honden eigenaren met een expert verplaatst zich van een veld naar de andere. Voordat honden worden vrijgelaten besproeien sommige eigenaren hun hond met water uit een slang dat is gekoppeld aan de auto. Ik vroeg mijn gids en echte kenner Jan van Haren waarvoor is dat nodig. Om te voorkomen dat honden het te warm zullen krijgen? Ze hebben een lange dag te gaan en vooraf al iets afkoelen kan geen kwaad. Maar het bleek niet alleen hiervoor. Het is eerder een traditie/ bijgeloof. ‘Het brengt geluk’ – zegt Jan. Daarna kwam een korte lunch in een oude fabriek. Een kort resumé van honden die al klaar waren en opnieuw naar de velden. ’s Avonds komt iedereen bij elkaar en worden de resultaten bekendgemaakt. Het aantal liefhebbers en honden fokkers is niet erg groot. Iedereen kent elkaar. Daarom alles wat hier gebeurd is meer een vriendelijke bijeenkomst. Vrinden komen bij elkaar om te spreken over de laatste prestaties van collega’s, beetje kletsen en wat bier drinken. En daarbij ook een wedstrijd houden. Keurmeesters zitten aan de zelfde tafel met de honden eigenaren en bespreken laatste nieuws en bespreken de honden. Ze delen hun indrukken. Met details bespreken hoe en waarom enige honden hadden gewonnen en andere verloren. Met andere worden in het veld – sport, in het dagelijkse leven – comfort.

Andrej Sorokin – een Pointerman en fokker uit Rusland - heeft nog een aantal belangrijke opmerkingen toegevoegd.

In West Europa is het voornaamste ‘Grand Quete’ of ‘Quete Anglaise’. Het is erg cool, erg duur en niet voor iedereen. Eerder – voor een groep uitverkoren. Als ik het zo kan noemen meer een praktische jacht is ‘Quete de Chasse’ of ‘Chasse Pratique’) of ‘Quete Francaise’. Het is juist wat gebeurde bij Waterloo. Verschillende disciplines eisen verschillende training en voorbereiding van honden. Verschil tussen een pointer voor een ‘Grand Quete’ en een pointer voor ‘Quete Francaise’ is erg groot. Het is mogelijk om exterieur en ‘Chaise Pratique’ of ‘Quete Francaise’ te combineren. De hele Russische traditie bewijst dat combinatie van een goed exterieur en goed werkvermogen in een hond mogelijk is. Deze traditie is niet nieuw. Fokken van rashonden in Rusland is begonnen in 1860 met het beste Engelse en continentale materiaal. Maar terug naar onze tijd. West-Europese sporters, ‘de grote profs’ zijn verenigd in European Pointer Club en zijn bezig uitsluitend met ‘Grand Quete’. Het zijn vooral zuid-Europeanen: Italianen, Fransen en Spanjaarden. En iets minder vaak – Zwitsers, Duitsers etc. Meestal geven ze niet veel om exterieur van honden. Belangrijkste voor hen is snelheid, snelheid en nog een keer snelheid. Van de andere kant jagen op een vogel met een vuurwapen zal met deze pointers bijna onmogelijk zijn. Ze worden getraind voor een wilde race zonder begrenzingsen. Het is een aparte kunstmatige discipline geworden – sport voor sport en deze honden zijn al bijna een apart onder ras of zelf een ras geworden. Natuurlijk zulke sport heeft recht om te bestaan. Ik wil niet overdrijven , maar volgens mij is zulke sport in Rusland niet nodig. Hij zal hier niet aanslaan. In ieder geval niet op korte termijn. Van de andere kant, in Nederland, bijvoorbeeld, zijn een paar fokkers van ‘dual purpose of breeding’ pointers. Wat wij in Rusland zo leuk vinden en waarmee onze Nederlandse vrienden Jan van Haren en Peter Eering bezig zijn. Helaas is dit aantal fokkerijen veel lager dan die van een fokker puur op exterieur. Dus wat is de pointer vandaag? Een sporter? Een jager? Iets tussenin? Hierover en over andere interessante onderwerpen die met pointers te maken hebben in Europa en niet alleen daar zullen wij in onze volgende nummers vertellen.

Correspondent Jana Horungaja.